

سومین سالروز اعتراض آرام

سندیکایی (روشن کردن چراغ اتوبوسها) گرامی باد

سندیکای کارگران شرکت واحد

شنبه شانزدهم شهریور ۱۳۸۷

گرامیداشت سومین سالروز اعتراض آرام و صنفی سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه ما هستیم ارچه فریاد حقان را کسی نشنود، ما می مانیم چرا که بر راهمان عقیده داریم و پایبندیم. امروز سه سال از اعتراض آرام، روشن و صنفی سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه می گذرد. سه سال پیش درست در همین روز ما کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه برای فریاد صدای اعتراضمان فقط و فقط چراغ های اتوبوس هایمان را روشن کردیم تا شهروندان گرامی رنجیده تر از آنی که هستند، نباشند. ما کارگران مظلوم و حق طلب به روشن کردن چراغی بسنده کردیم تا فریاد زنیم خواسته های به حقان را و فریاد زنیم که برای تشکیل تشکل سندیکایی خود چه رنجهایی که نکشیده ایم؛ کتک مان زدند، محاصره مان کردند و سختی هایی را بر ما روا داشتند تا از ایجاد هیئت موسس سندیکا جلوگیری کنند و نگذارند که سندیکا را احیا کنیم و خواسته های صنفی مان را به گوش ملت و مسولان برسائیم. اما ما دوام آوردیم تا برگی از تاریخ را به خود اختصاص دهیم برگی که نشان دهنده ۱۳ خرداد ۱۳۸۴ بود و چه سخت و طاقت فرسا بود رقم زدن این روز به نام "سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه".

و سه سال پیش درست در همین روز یعنی در شانزدهم شهریور برگی دیگر از تاریخ رقم خورد با تیتز اول روزنامه ای که نوشت: "اولین اعتراض آرام سندیکایی در ایران". عجا که اعتراض آرام ما خشم عده ای را همراه شد با دستگیری عده ای از اعضای فعال سندیکا و باز عجا که هیچ گوشی صدایمان را نشنید و هیچ چشمی ندیدمان واگردید و شنید همه حکایت از خشم و غضبی داشت که همراهانمان را تا زندان و تهدید پیش برد و امروز پس از گذشت سه سال از آن واقعه هنوز دو نفر از یارانمان در بندند؛ "منصور اسالو" و "غلامرضا غلامحسینی" اما ما مصمم ترو پایبند تراز هر روز دیگر امروز را گرامی می داریم.

متاسفانه امروز با گذشت سه سال از نخستین اعتراض صنفی مان به بیشتر خواسته هایمان که نرسیدیم هیچ بلکه حدود ۳۰ نفر از همکارانمان هنوز با حکم اخراج، بیکار هستند و دو نفر روزهای سختی را در زندان های ایران می گذرانند. با این که برای بازگشت به کار همکاران اخراج شده مان به هر طریق ممکن به صورت کتبی و شفاهی و به هر نهاد مرتبط مراجعه کرده ایم ولی تا کنون هیچ نتیجه ای عایدمان نشده است اما ما برای گرفتن خواسته های صنفی به حقان دست از تلاش برنداشته و بر نخواهیم داشت.

در سومین سالروز نخستین اعتراض آرام کارگران شرکت واحد بر خود لازم می دانیم از تمامی آنان که به هر طریق ممکن همراه و یاورمان بودند قدردانی کرده و ارج نهیم آنان را و از همکاران خود بخوایم که سندیکای کارگران شرکت واحد

اتوبوسرانی تهران را که کماکان در راه احقاق حقوق رانندگان و کارگران تلاش می کند، یاری رسانده و اتحاد و همبستگی خود را جهت دستیابی به حقوق قانونی و صنفی شان بیشتر از هر روز دیگر حفظ کنند.

ما اعضای سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران امروز قدرتمندانه تر و پابیندتر از هر روز دیگر خواسته های صنفی و به حقمان و بازگشت به کار کارگران زحمتکش سندیکای کارگران شرکت واحد را فریاد می زنیم و پر صلابت تر از هر روز دیگر خواستار آزادی دو تن از یارانمان، آقایان منصور اسالو و غلامرضا غلامحسینی هستیم.

با امید به گسترش صلح و عدالت در سراسر گیتی با ایرانی سر بلند

سندیکای کارگران شرکت واحد

اتوبوسرانی تهران و حومه

۱۳۸۷/۶/۱۶